

Двійко дитячих очей
Їх помирити хотіли.
Як вони тоскно синіли —
Двійко дитячих очей!

Він пакував чемодан.
Біла сорочка упала.
— Татку, — дитина сказала, —
Ти не складай чемодан.

Він зупинився на мить.
Ніжно і гірко всміхнувся,
Потім нараз повернувся,
Став нерішучим на мить.

Слово шукав — не знайшов,
Руку поклав на голівку,
Глянув із болем на жінку, —
Рушив, а слів не знайшов.

Клацнули двері за ним,
Жінка услід заридала.
— Мамо, — дитина сказала, —
Не побивайся за ним.

Двійко дитячих очей
Довго журитись не вміли.
Що вони ще розуміли —
Двійко дитячих очей!..